

- Sétálok – felel a kérdezett.
- Van pénzed? – hangzik az újabb, váratlan kérdés.
- Pénzem, az nincs – vallja be fanyalogva a másik.
- Nahát akkor nem is sétálsz te, csak járkálsz, barátom. Csak az sétál, akinek pénze van. Akinek nincs, az csak járkál. No, szervusz. Én is megyek tovább járkálni...

1935. május 29., szerda, 6. old.

Pesti utca

A nagy kávéház mellékutcára néző ablakában ketten sakkoznak. Elmélyedve hajolnak a faragott, fekete-fehér bábok fölé. Benn a kávéházban öten-hatan állják körül a játszmat, künn az utcán pedig ugyanannyian lesik a lépéseket és az eredményt. A hátikosaras kifutófiú mellett jólöltözött, szemüveges úr, kisdíák, kopott, ősz öregember s egyenruhás vasutas szorong. Egészen elfogják a kívülről jövő világosságot. Se látnak, se hallanak, annyira leköti őket az üveglak mögött folyó játszma. Közben lassan beesteledik, s ők még egyre ott állnak, mozdulatlanul. A kifutófiút hiába várják a boltból rendelt vacsoráralóval, a kisdíák szülei talán már a rendőrségre is telefonoztak rémületükben, az egyenruhás vasutast bizonyára megszidja a főnöke s az öregembert a felesége. De ők csak a bűvös táblát figyelik, belefeledkezve a játékba, mint a kisgyerekek. Boldogok. Nézzük őket, s arra gondolunk, hogy igaza lehet Rensi-nek, az olasz gondolkodónak, aki azt mondta, hogy az élet tulajdonképpeni célja a játék.

•

Délután a cukrászdába előkelő külsejű hölgy lép be. Válogat a sütemények közt, csomagoltat. Míg a csomagját készítik, tekintete hirtelen egy asztalra esik, amely mellett egy anya ül három fiával. Öt, nyolc és tizenkét évesek a lurkók, úgy kanalazzák a haboskávét, úgy falják a mazsolás kalácsot, mintha legalább három napja nem ettek volna. A hölgy egy percig nézi őket, szeme

nedves ködbe borul, arcát elöntik a könnyek. A gyerekek szájában megáll a falat. Csodálkozva nézik a síró asszonyt. Az szégyenlős mosollyal törölgeti szemét a zsebkendőjével s máris siet kifelé az ajtón.

Az élet fájdalma csordulhatott ki annak a boldog családi asztalnak a látán. Néhány könny hullott csupán. De micsoda „beszédes könnyek” voltak ezek.

•

– Odaadlak a rendőr bácsinak, ha rosszkodsz – szól rá az apa makrancos kisfiára az utcán, s közben cinkosan int a szemközt jövő szép szál rendőrnek.

A rendőr azonban – értelmes, nyílt arcú férfi – egyáltalán nem mosolyog vissza az apára, hanem megáll, és ezt mondja:

– Kérem, ne tessék velem ijesztgetni a gyereket. Én nagyon kedvelem a gyerekeket, és nem szeretném, ha félnének tőlem. Légy nyugodt, kisfiam – hajol le most a szájatató aprósághoz –, a rendőr bácsik nem bántják a gyerekeket. Ők csak a felnőtteket viszik el, ha rosszak. Adj szépen pacsit a bácsinak.

A kisfiú sete-sután nyújtja oda apró kacsóját. Most már ő is mosolyog cinkosan a rendőr bácsira.

•

– Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat – tanítják az első elemeiben a gyerekeket.

– Miért csak a felét? – kérdezi aggodalmaskodva egy kisleány.

1935. június 4., kedd, 7. old.

Pillanatképek

A Gellérthegy Dunára néző meredek oldalán egyik kiugró sziklára föl, a magasban két óriás betűt vésett valaki: R. J.

Levesszük kalapunkat az ismeretlen R. J. előtt, aki ebbe a veszedelmes, nyaktörő sziklafalba haláltmegvető bátorsággal órákon keresztül kaparhatta a kőbe nevének kezdőbetűit. A dicsőség szerelmese ő, a halhatatlanság